

[Strøm.]

J. S. Fogets Indlæg under Skudshale-Debatten, hvor hans fornemste Forsvar for de lave Lønninger paa Skudshale var dette — Sp. 783 —, at der gaves de Lønninger, som Arbejdsanvisningskontoret i Aalborg har forlangt. Det var nu Usandhed. Arbejdsanvisningskontoret i Aalborg har ikke anvist Arbejdere til Skudshale siden den 14. Oktober 1936 og har overhovedet intet at gøre med Fastsættelsen af Lønninger. Men altsaa, det ærede Medlem syntes glad ved de Lønninger, som han mente var fastsat paa et offentligt Kontor. Jeg beder den højtærede Socialminister overveje, om der maaske var en Vej frem til Forbedring af Landarbejdernes Løn og Arbejdsvilkaar. Det er saa meget mere nødvendigt, som det ærede Medlem Hr. Krag rejste Spørgsmaalet om Udbetaling af Socialhjælp til de Landarbejdere, der ikke kan faa en Fortjeneste, som de og deres Familie kan leve af og som Følge deraf maa søge Socialkontorerne om Hjælp — for vi er vel enige om det rigtige i, at Arbejderne tager Arbejdet? Nu mener jeg ikke, at Loven hindrer, at de faar Socialhjælp, skønt de har Arbejde. Det er i Loven overladt Kommunalbestyrelserne at vurdere Forholdet i de Tilfælde, der foreligger, og at yde Hjælp i Sociallovens Aand. Men hvor der sidder Folk, der ikke er socialt forstaaende over for Landarbejderne, er disse prisgivet til at nøjes med den Løn, som Arbejdsgiverne altsaa selv vil bestemme, og selv om den ikke slaar til til Familiens Underhold, er de afskaaret fra nogen som helst Hjælp. Under Hensyn hertil er det, at jeg peger paa det ærede Medlem Hr. J. S. Fogets tilsyneladende Glæde ved Lønningernes Fastsættelse ved et offentligt Kontor.

Jeg vil dernæst bede Socialministeren undersøge, hvorvidt Bestemmelserne i Socialreformen om, at der under almindelige Forhold højst maa medgaa en Maaned fra en Klages Indsendelse til Amtet fra en Ansøger, der af et Socialudvalg har faaet Afslag om Hjælp, indtil han faar Svar, ikke i alt for stor Udstrækning overskrides. Det er klart, at en Ansøger om Socialhjælp ikke kan vente hverken 2, 3 eller 4 Maaneder med at faa Hjælp, naar der er Trang til Stede. Derfor beder jeg den højtærede Socialminister undersøge dette Forhold, idet det ogsaa har Indflydelse paa Flugten fra Land til By. Man driver ligefrem de økonomisk daarligt stillede Medborgere til at flytte derhen, hvor socialt forstaaende Medborgere administrerer Socialloven.

Der er under Finanslovbehandlingen af flere ærede Medlemmer rettet Henvendelse

til Finansministeren om en velvillig Behandling af de Haandværkere og handlende, der har erholdt Statslaan, med Henblik paa eventuel Lempelse eller Eftergivelse af disse Laan. Disse Henvendelser vil jeg gerne give min Tilslutning.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg vil tildele mig at gøre nogle Bemærkninger til, et Spørgsmaal af meget stor Betydning for de Medborgere, der faar og har faaet Kommunehjælp, nemlig Spørgsmaalet om Tilbagebetaling af ydet Kommunehjælp. Ifølge Forsorslovens § 301 kan den Kommunehjælp, som en Person efter sit 18de Aar har modtaget eller paadraget sig, af det offentlige fordres erstattet saavel af ham selv som i hans Dødsbo. Erstatningskravet skal dog kun gøres gældende mod Modtageren, naar det sociale Udvalg i hans Opholdskommune skønner, at han har Evne til at udrede Erstatningen uden selv at komme til at mangle det fornødne til eget Underhold eller til Opfyldelse af den ham i Henhold til Lov paahvilende Forsørgelsespligt. Ifølge Forsorslovens § 309, Stk. 1, Nr. 2, gælder de samme Regler med Hensyn til Pligten til at erstatte modtagen Fattighjælp.

Det er min Overbevisning, at Tilbagebetaling af denne Hjælp volder saavel de sociale Udvalg som Kommunalbestyrelserne og dem, der har modtaget Hjælpen, de største Vanskeligheder og Besværligheder, Besværligheder, der slet ikke svarer til de økonomiske Resultater, der kommer ud deraf. Nu er jeg fuldstændig klar over den Betydning, en Paragraf om Tilbagebetaling af Kommunehjælp har, ikke mindst den moralske Værdi, der ligger i den, og som vel er en af de stærkeste Aarsager til, at den er kommet ind i Loven. Men jeg tror ikke, at der hos ret mange af os, der var med til at gennemføre denne Paragraf, var nogen større Forventning om Tilbagebetaling. Vi maa jo erindre, at hele Spørgsmaalet om Tilbagebetaling i høj Grad maa bero paa et Skøn over paagældendes økonomiske Forhold, Forsørgerbyrde, Forholdene i Hjemmet, langvarig Sygdom i Familien o. s. v., Forhold, der gør det vanskeligt at opstille Principper. Jeg tror altsaa ikke, at der hos os, der gennemførte Loven, var nogen større Forventning om Tilbagebetaling i andre Tilfælde, end hvor der maaske var Tale om mindre Beløb, ydet den paagældende i forbigaaende vanskelige økonomiske Situationer, hvor der f. Eks. var ydet Husleje i et kortere Tidsrum eller Betaling af en Lys- og Gasregning, eller hvor den paagældende kom i Besiddelse af en ikke ubetydelig Kapital,